

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
מִצְרָיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ
בָּאוּ (שמות א) וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ
כְּזֶהֶר הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּיּוֹת
פְּכוּכָבִים לְעוֹלָם וְעַד (דניאל יב).

וְהַמְשַׁפְּלִים - אֵלֹהֵי הַמֶּלֶךְ
שֶׁמִּסְתַּפְּלִים בְּסוּד הַחֲכָמָה [נ"א
יִזְהָרוּ, שְׁנוּצִים בְּסוּד הַחֲכָמָה]. יִזְהָרוּ -
מְאִירִים וְנוֹצְצִים בְּזֵיו הַחֲכָמָה
הַעֲלִיּוֹנָה. כְּזֶהֶר - אֹרֶךְ וְהַתְנוּצָצוֹת
שֶׁמְאִיר שְׂיוּצָא מֵעֵדֶן. וְזֶה סוּד
נִסְתָּר שֶׁנִּקְרָא הַרְקִיעַ, בּוֹ עוֹמְדִים
כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת, שֶׁמֶשׁ וּלְבָנָה,
וְכָל אוֹתָם מְאֹרוֹת שֶׁל אֹרֶךְ.

וְזֶה הַרְקִיעַ הַזֶּה מְאִיר בְּאֹרֶךְ עַל
הַגֶּן. וְעַץ הַחַיִּים עוֹמֵד בְּאֲמֻצֵּעַ
הַגֶּן, שֶׁעֲנָפוּי מְכֻסִּים (עליה) (על) כָּל
אוֹתָם דְּיוֹקְנָאוֹת וְעֻצִּים וּבְשָׂמִים
שֶׁבָּגַן בְּכֻלָּם כְּשָׂרִים. וּמִסְתוֹפְפִים
תַּחְתּוֹי כָּל חַיּוֹת הַשָּׂדֶה, וְכָל צִפְרֵי
הַשָּׁמַיִם דְּרִים תַּחַת אוֹתָם
הַעֲנָפִים.

וְזֶה פְרֵי הָאֵילָן נוֹתֵן חַיִּים לְכָל,
קִיּוּמוֹ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
הַצַּד הָאֲחֵר אֵינוֹ שְׂרוּי בּוֹ, אֲלֵא
רַק צַד הַקִּדְשָׁה. אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל
אֱלֹהֵי שְׁטוּעָמִים מִמֶּנּוּ, הֵם
עוֹמְדִים לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
אֲלֵא נִקְרָאִים מִשְׁפִּילִים וְצַדִּיקִים
וְזוֹכִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחַיִּים לְעוֹלָם
הַבָּא.

וְזֶה הָעֵץ הַזֶּה זְקוּף לְמַעְלָה
לְמַעְלָה. חֲמֵשׁ מְאוֹת פְּרָסוֹת
הַלוֹכוֹ, הוּא שְׁשִׁים רַבּוּא
בְּהַתְפַּשְׁטוֹתוֹ. בְּעֵץ הַזֶּה קִּים זֶהֶר
אֶחָד שֶׁכָּל הַגִּוּנִים קִיּוּמִים בּוֹ הֵם
גִּוּנִים שְׁעוֹלִים וְיוֹרְדִים, לֹא
מִתְיָשָׁבִים בְּמָקוֹם אֲחֵר פֶּרֶט
לְאוֹתוֹ הָאֵילָן.

בְּשִׂוּצָאִים מִמֶּנּוּ לְהִרְאוֹת בְּתוֹךְ
זֶהֶר שֶׁלֹא מְאִיר, מִתְיָשָׁבִים וְלֹא
מִתְיָשָׁבִים, עוֹמְדִים וְלֹא עוֹמְדִים,

(דף ב ע"א)

פְּרֻשַׁת שְׁמוֹת

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִמָּה
אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ (שמות א),

וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֶר הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי
הַרְבִּיּוֹת פְּכוּכָבִים לְעוֹלָם וְעַד (דניאל י"ב).

וְהַמְשַׁפְּלִים: אֵלֵין אֵינוֹן דְּמִסְתַּפְּלֵי בְּרִזָּא
דְּחֲכָמְתָא. (נ"א יִזְהָרוּ דְּנֻצִין בְּרִזָּא דְּחֲכָמְתָא) יִזְהָרוּ:

נְהָרִין, וְנֻצִין בְּרִזָּא דְּחֲכָמְתָא עֲלָאָה.
כְּזֶהֶר: נְהָרוּ וְנֻצִינוּ דְּנְהָרָא דְּנִפִיק מֵעֵדֶן.
וְדָא אִיהוּ רִזָּא סְתִימָא, דְּאֶקְרִי רְקִיעַ. בֵּיה
קִיּוּמִין כּוֹכְבֵיָא וּמְזֻלֵי שְׁמֵשָׁא וְסִיְהָרָא,
וְכָל אֵינוֹן כּוֹכְבֵיָא דְּנְהָרוּ.

וְזֶה דְּהָאֵי רְקִיעַ נְהָרִין בְּנְהָרוּ עַל גְּנֻתָא.
וְאֵילָנָא דְּחַיִּי קִיּוּם בְּמֻצִיעוֹת גְּנֻתָא.

דְּעֲנָפוּי חֲפִיָין (ד"א עֲלִיָה) (נ"א עַל) כָּל אֵינוֹן
דְּיוֹקְנִין וְאֵילָנִין וּבּוֹסְמִין דְּבְּגֻנְתָא, בְּמֵאֲנִין
דְּכְשָׂרִין. וּמִטְלָלִין תַּחְתּוֹתֵיהּ כָּל חַיּוֹת בְּרָא.
וְכָל צִפְרֵי שְׁמֵיָא יְדוּרוּן תַּחְתּוֹת אֵינוֹן
עֲנָפִין.

וְזֶה אֵיבָא דְּאֵילָנָא, יְהִיב חַיִּין לְכָלֵא.
קִיּוּמִיָה לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין סְטָרָא

אַחְרָא לָא שְׂרִיא בֵּיהּ, אֲלֵא סְטָרָא
דְּקִדְוִשָׁה. זְפָאָה חוֹלְקִיהוֹן אֵינוֹן דְּטַעְמִין

מִגִּיָה, אֵינוֹן קִיּוּמִין לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.
אֵלֵין אֶקְרוּן מִשְׁפִּילִים, וְזְפָאָן חַיִּין בְּהָאֵי

עֲלָמָא, וְחַיִּין בְּעֲלָמָא דְּאֵתֵי.
וְזֶה אֵילָנָא דָּא, זְקָפָא לְעֵילָא לְעֵילָא.

חֲמֵשׁ מְאָה פְּרָסֵי הַלוֹכִיָה, שְׁתִּין
רַבּוּא אִיהוּ, בְּפִשְׁטוֹתֵיהּ. בְּהָאֵי אֵילָנָא,

קִיּוּמָא חֵד זֶהֶרָא, כָּל גִּוּוּנִין קִיּוּמִין בֵּיהּ
אֵינוֹן גִּוּוּנִין סְלָקִין וְנַחְתִּין, לָא מִתְיָשָׁבֵי
כְּדוּכְתָא אַחְרָא בְּרַ בְּהָהוּא אֵילָנָא.

כִּד נִפְקִי מִגִּיָה לְאַתְחַזָּאָה בְּגוֹ זֶהֶר דְּלֵא נְהָרָא, מִתְיָשָׁבִין וְלֹא מִתְיָשָׁבִין,

משום שלא מתישבים במקום אחר. מעץ זה יוצאים שנים עשר שבטים שמתחמים בו, והם יורדים בזהר הזה שלא מאיר לתוף גלות מצרים בכמה מחנות עליונים. זהו שפתיב ואלה שמות בני ישראל וגו'.

רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) היה היה דבר ה'. היה היה פעמים לשם מה? ועוד יש לשאל, אם יחזקאל הנביא נאמן היה, למה גלה כל מה שראה? מי שהחליף מכניס אותו להיכלו, יש לו לגלות סודות שראה? אלא ודאי שיחזקאל היה נביא נאמן, וכל מה שראה הוא ראה באמונה, ובכשרותו של הקדוש ברוך הוא הוא גלה כל מה שגלה, והכל הצריך.

אמר רבי שמעון, מי שרגיל לסבל צער, אף על גב שפא לפי שעה צער, סובל משאו ולא חושש. אבל מי שלא רגיל בצער, וכל ימיו היה בתפנוקים ועדוניהם, ובא לו צער - זהו צער שלם, ועל זה צריך לבכות.

כך ישראל, כשירדו למצרים היו רגילים בצער, שהרי כל ימי אותו אביהם הצדיק היו בצער, ולכן סבלו את הגלות כראוי. אבל גלות בכל ההיא היתה צער שלם, אותו הצער שעליונים ותחתונים בכו עליו.

עליונים, שפתיב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה וגו'. תחתונים, שפתיב (תהלים קלז) על נהרות בכל שם ישבנו וגו', וכלם בכו על גלות בכל. מה הטעם? פי היו בתפנוקי מלכים, שפתיב (איכה ד) בני ציון היקרים וגו'.

על נהרות בכל שם ישבנו וגו' פלהון בכו על גלותא דבבל. מאי טעמא. בגין דהוּו בתפנוקי מלכין דכתיב, (איכה ד) בני ציון היקרים וגו'.

קיימן ולא קיימן, בגין דלא מתישבין באתר אחרא. מאילנא דא נפקי תריסר שבטין. דמתחמן ביה, ואינון נחתו בהאי זהר דלא נהרא, לגו גלותא דמצרים, בכמה משיריין עלאין, הדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל וגו'.

רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) היה היה דבר ה', היה היה תרי (דף ב' ע"ב) זמני אמאי. ותו אית לשאלה, אי יחזקאל נביאה מהימנא הוה, אמאי גלי כל מה דחמא, מאן דמלפא אעיל ליה בהיכליה אית ליה לגלאה רזין דחמי. אלא ודאי יחזקאל נביאה מהימנא הוה, וכל מה דחמא במהימנותא איהו, ובכשרותא דקודשא בריה הוא גלי כל מה דגלי, וכלא אצטריך.

אמר רבי שמעון, מאן דרגיל למסבל צערא אף על גב דאתי לפום שעטא צערא, סביל מטלנוי, ולא חייש, אבל מאן דלא רגיל בצערא, והוה כל יומי בתפנוקין ועדוניהן, ואתי ליה צערא, דא איהו צערא שלים, ועל דא אצטריך למבכי.

כך ישראל, כד נחתו למצרים, רגילין בצערא הוּו, דהא כל יומי דהווא זפאה אבוהון בצערא הוה, ועל דא סבלו גלותא כדקא יאות. אבל גלותא דבבל ההוא הוה צערא שלים, ההוא הוה צערא דעלאין ותתאין בכאן עליה.

עלאין: דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה וגו'. תתאין: דכתיב, (תהלים